

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Kollégák!

Ugyan mi építészek tudjuk, hogy egy komoly építészeti pályázat után szokás kiállítani a díjazott terveket, de egy laikusban felmerülhet, mi értelme van ennek, ha az elkészült megannyi remekmű közül csak egy valósulhat meg. Valljuk be, van ebben a felvetésben valami, de azt gondolom a mai tárlat hasznosságát és időszerűségét nem lehet megkérdőjelezni.

Engedjék meg, hogy megvilágítsam, miért gondolom így:

Amikor lassan már két éve elkezdődött a munka az Építészeti Államtitkárságon három fő célt tűztünk ki magunk elé:

Az első a korábbi szabályozások megújítása. Ennek alapjait A magyar építészetről szóló törvénnyel letettük és a most készülő kormányrendeletekkel véglegesítjük a változást.

A másik kettő pedig az volt, hogy teret adjunk az új, minőségi magyar építészetnek illetve, hogy, elősegítsük az építész társadalom összefogását és felemelését. Ez a két ügy lényegében itt áll előttünk ezeken a tablókon és korántsem csak az első helyezett pályaművet bemutató képeken.

Tavaly novemberben részben ugyanebben a körben és szintén az Építészeti Múzeum egyik kiállításának megnyitóján voltunk. Érdekes utazás volt egy sosemvolt világban, amikor a meg nem valósult budapesti terveket nézhettük meg a Vigadóban. Ugyanakkor, ha a legjellegzetesebb terveket elképzeltük arra jutottunk, hogy jobb hogy nem valósult meg Gregersen Hugó felhőkarcolója az Anker közben vagy a Duna part belvárosi részén egy óriási pártközpont szocreál terve. Van ott elég baj a szállodasorral így is. Az hogy volt olyan kor, hogy ilyen tervek születhettek tehát egy zsákutcát jelzett.

Ezzel szemben a mostani kiállítás azt mutatja meg, hogy milyen lehet a minőségi magyar építészet útja és visszaigazolja számomra és különösen azok számára, akik nem hittek nekünk, hogy igenis érdemes bízni a magyar építészekben. Az itt kiállított pályaművek eséllyel pályáznának bármilyen nemzetközi tervpályázaton, mégis jellegzetesen magyarok. Kortárs tervek, nem akarják magukat réginek mutatni, mégis támaszkodnak a környezetre és az építészeti hagyományokra. Egyéni kreativitást tükröznek, mégis csapatmunkák.

Személyesen is jó volt látni, hogy az eredményhirdetésen hogyan tudtak gratulálni egymásnak az építészek és örülni a sajátjuk mellett mások sikerének is. Ez az a gondolat, ami a megvalósítandó Építészeti Központ lényegét adja.

Szükségünk van arra, hogy összefogjunk, hogy együtt gondolkodjunk, ahogy a kétfordulós tervpályázat során, illetve a tervtanácsokban történik, hogy hassunk egymásra és együtt keressük milyen kérdéseket tesz fel nekünk ez a mai világ, hogy aztán azokra mindenki a saját gondolataival és érzékenységgel adjon választ.

Legyenek újra mesterek, akiktől lehet tanulni. Állandó háza, központja az építészeknek és ne kelljen azon gondolkodni, hogy egy építészeti konferenciát és kiállítást hol lehet megrendezni.

Nem fogunk mindig mindenben egyetérteni, adminisztratív ügyekben lehetnek köztünk nézeteltérések, de ahogy eddig, úgy ezután is az együttműködés az, amiben hiszek, éppen úgy, ahogy az Építészeti Központ tervpályázatán kompromisszumra tudtunk jutni és egyhangú döntést hozni.

Lehet a célokat különböző úton, vagy különböző helyszíneken elképzelni, de szándékaink tiszták és világosak: vagy együtt, együttműködésben haladunk, vagy elengedünk egy korszakot meghatározható pillanatot.

Az építészet és az építésztársadalom nagy lehetőséget kapott. A Művészeti Akadémia élén egy kiváló építész áll. Döntéshozatal tekintetében önálló államtitkársága van a szakma ügyének, és a kormányzat vezető pozícióiba is olyanok ülnek, akiknek fontos az építészet ügye. Ezt az esélyt az ilyen épületekkel és az itt kiállítottakhoz hasonló minőségű tervekkel lehet megragadni.

Kérem támogatásukat és itt szeretném biztosítani önöket, hogy a kormány továbbra is szövetségben áll önökkel. Szövetségre és megértésre törekszünk, legyen szó tervpályázatokról, a szervezetek együttműködését adó fórumokról, az együttműködések helyét biztosító irodák és munkaterek kialakításáról vagy éppen az építészek találkozásának szimbólumát jelentő reprezentatív és emlékeket őrző helyeiről.

Tehát ahogy a Városligeti fasor ezen jövőbe tekintő helyszínéről, úgy az Ötpacsirta utcáról is.

Ez a kiállítás is azt jelzi, hogy az építészet és az építészek megbecsülése és együttműködése szintre lép. Ezért nagyon várjuk, hogy az Építészeti Központ megépüljön, és mindannak tere legyen, amiről itt röviden szóltam. Berzsényi azt írta Magyarországról: „csúreidért Europa írigyed.” Biztos vagyok benne, hogy az új Építészeti Központ olyan csűr lesz, amelynek csodájára fognak járni és méltó jelképe és messze sugárzó világító tornya lesz a megújuló, új esztétikai minőséget hordozó magyar építészetnek.